MIDTLAND

Chris D'Amato

MOJIBAKE

Sat med LaTeX.

Udgivet i 2012.

mojibake@mojibake.dk.

Historier fra Midtland

Chris D'Amato

De historier du nu sidder med, foregår i en verden, du ikke kender. Det er en verden, som på mange punkter ligner den, du sidder i nu, men alligevel er den fundamentalt anderledes. Du er vant til, at der ingenting er i skyggerne. Du er vant til, at det virkelige og det uvirkelige er klart og utvetydigt adskilt. Du er vant til, at verden er solid, at den følger et sæt forhåndsgivne, logiske regler. Sådan er det ikke nødvendigvis i disse historier, men forhåbentlig vil du nyde dem alligevel.

Disse historier foregår i Midtland.

Vi er i et parkeringshus i en af Midtlands større byer. Det er onsdag og sidst på eftermiddagen. Måneden er august, himlen er overskyet. På parkeringshusets tredje etage har en kvinde midt i trediverne netop startet sin bil, en grå familievogn i den bedre klasse. Kvinden hedder Linda Hansen, og det er hende som er...

CHEFEN!

Linda drejede bakspejlet lidt så hun bedre kunne se sig selv mens hun friskede læbestiften op. Det var den helt rigtige alder hun var i, ung nok til stadig at være attraktiv men samtidig moden nok til at være autoritær. Ung nok til at kunne undskylde sig med manglende erfaring, gammel nok til netop at kunne henvise til erfaring, alt efter hvad der var mest hensigtsmæssigt. Det handler om at læse situationen fra gang til gang og så gøre det rigtige, tænkte hun mens hun pakkede læbestiften væk igen.

Linda Hansen var dog ikke helt tilfreds. Det var måske nok for de fleste at være mellemleder, men det var ikke nok for hende. Selvom hun var blevet forfremmet til USLS-chef sidste år og havde udsigt til at avancere indenfor indeværende, var det altså stadigvæk i den offentlige sektor, og så endda i en af de mindre velansete dele. Det var på tide at komme videre, men spørgsmålet var hvordan. Hun følte sig ved at være gammel nok til en rigtig lederpost. Måske skulle hun flytte til hovedstaden og gå ind i politik? Linda fandt sin notesbog frem fra tasken, skrev det ned, og satte bilen i gear.

På vej ned af rampen vinkede hun til en af sine medarbejdere. Det var en af de gamle i firmaet, hun havde vist været der i femten år. Linda var ved at undersøge mulighederne for at fritstille hende fordi hun havde en uvane med at bogføre alt for meget. Der var absolut ingen grund til at dokumentere *alle* sine handlinger, det vidste enhver der blev til noget. Den erkendelse havde Linda nået for allerede...

Det var bedst ikke at tænke på det. Hvis først hun begyndte at lade tankerne arbejde i den forkerte retning, ville hun se det hele for sig igen: Det våde, røde hår. Den lille krop, der lå livløs i badekarret. Vand, der var pjasket ud over det hele og som det tog en evighed at tørre op. Forældrene, der græd og græd. Politimanden, der blev ved med at stille spørgsmål, selvom hun kunne se at han pintes ved det. Til sidst psykologen, der var overraskende nem at løbe om hjørner med. Selvom det var over tredive år siden, skulle der blot et øjebliks uopmærksomhed til, før det hele var lyslevende.

Hun så ud af vinduet, ud over de gule marker. Det gik op for hende, at hun var kørt forkert. Fandens, og så selvfølgelig den dag man har glemt sin GPS. Det kunne heldigvis ikke være ret meget hun var på vildspor, for hun havde kun kørt i tyve minutter. Landskabet var selvfølgelig også bekendt.

Det var bare lige med at finde den rigtige afkørsel til motorvejen.

Efter et kvarter var det stadig ikke lykkedes hende at finde tilbage til E46. Hun fik øje på et par skikkelser i vejkanten et par kilometer væk, en ældre mand og en hund. Linda kørte hen til dem og rullede vinduet ned så den lumre luft med dunsten af rasp kom ind i bilen.

Manden var ovenud hjælpsom. Han bad endda om blyant og papir, så han kunne tegne et kort. Hun smilede sødt til ham da han rakte hende det hjemmelavede kort og endnu engang forklarede ruten. Men hun vinkede ikke, da hun kørte væk, for hun skulle aldrig se idioten igen.

Den mand havde virket bekendt, hvem var det nu han lignede? Jo, han havde lignet hendes forgænger i stillingen, der var det. Det havde ikke været svært at få det skvat af vejen, der skulle blot diskret startes et par rygter og så lade tiden arbejde. Og selvom historien om hans alkoholproblem måske ikke havde været sand til at starte med, så blev den det efterhånden: det sidste hun havde hørt var, at han boede på et herberg inde i byen. Egentlig havde hun nok hverken gjort fra eller til. Måske havde han været lidt dygtigere til nogen rent faglige ting, men der var noget han ikke forstod: dygtighed er ligegyldigt. Intelligens er ligegyldigt. Hårdt arbejde er ofte nødvendigt, men kun en ting i dette liv er ufravigeligt sand: at man skal tage sig godt ud, bedre end de andre. Alt andet må komme i anden række hvis man vil drive det til noget. Den erkendelse havde hun købt i dyre domme allerede som lille pige, og så kunne hun ligeså godt få det meste ud af den mens hun var her. At andre insisterede på at lalle rundt i et eller andet selvbedrag kunne aldrig blive hendes problem.

Solen var gået halvvejs ned. Linda tog det håndtegnede kort ud af handskerummet. Det var blankt. Nej, det kunne ikke passe. . . hun havde selv set manden tegne det. Hun bladrede hastigt blokken igennem. Ingenting. Hun rystede hovedet. *Fokus.* Det var nok på grund af stress og heden, hjernen kunne spille alle et pus. Heldigvis gik der ikke længe inden hun fik øje på et nedlagt landbrug et stykke oppe ad vejen.

Flere venlige mennesker. Om hun ville have kaffe? Om hun ville låne en telefon? Nej tak, hun havde travlt. Nej tak, familien var vant til at hun kom sent hjem. Nej tak, hun gad ikke sidde hos et eller andet åndsvagt gammelt ægtepar og høre om børnebørn i en time.

Heldigvis skulle hun bare et par kilometer længere op ad og så første

vej til højre, så var hun på motorvejen i løbet af et kvarter. Nemt nok. Linda startede og kørte i rask fart op ad grusvejen mens parret stod i døren og vinkede til hende.

Havde hun i øvrigt ikke set dem før? De havde lidt lignet dem, hun havde skilt sig af med på grund af samarbejdsproblemer for et par år siden. De havde spildt tiden med at gå og snakke privat i arbejdstiden, og så var det ud af klappen. Desuden havde de ikke passet til den ungdommelige profil man gerne ville have. Det kunne ikke passe at det var dem, de måtte være meget ældre nu hvis de da ikke var døde…

Hun så på sit ur. Det var nu tre kvarter siden hun havde forladt gården. Fandens. Faret vild igen. Hun holdt ind i rabatten og steg ud af bilen for at få sig et overblik. Der var næsten mørkt nu, og markerne var sorte omkring hende. Hvad ville Jobs have gjort?

Hun måtte finde hjælp. Det eneste tegn på civilisation, hun kunne se, var et lille hus omme bag et stykke skov. Hun kunne vist komme ind til det hvis hun vendte om og kørte lidt tilbage, der måtte være en grusvej…

Pis. Ikke en lyd fra motoren da hun drejede nøglen, ingen respons overhovedet. Hun prøvede tre gange inden hun stod ud og bevægede sig hen mod skoven.

Nu var der helt mørkt omkring hende. Hun havde knækket hælene af de sorte sko for bedre at kunne komme frem, men det var som om hun ingen vegne kom. Benene havde fået nogle rifter på en busk og hun havde fået mudder på skoene. Heldigvis kunne ingen se det. Hun satte farten op, men snublede over en stor gren der gemte sig mellem bladene i den våde skovbund. Da hun så op, stod der en lille rødhåret pige foran hende.

Pludselig fik hun den tanke, at hun måske aldrig kom tilbage til E46.

Her forlader vi Linda Hansen, chefen der mistede overblikket en varm aften i august. Det burde have været nemt at finde hjem, men tingene er ikke altid hvad de ser ud til at være - i Midtland.

Vi befinder os i en nedslidt etageejendom, der ligger ret højt over havoverfladen efter lokale forhold. Udenfor en lejlighed på anden sal står en låsesmed sammen med en træt og irriteret mand i krøllet blå skjorte og sorte lærredsbukser. Han er træt, fordi han er blevet kaldt ud af sengen et par timer før han regnede med, og han er irriteret fordi låsesmedens arbejde med døren larmer. Sådan begynder historien om...

HENRY

Søren gned sig i panden og bandede tavst. Han havde måttet nøjes med at børste tænder og smide noget vand i hovedet og så utvivlsomt farlig ud. Hvis det gik hurtigt kunne han nå hjem og få et bad inden han skulle sidde bag skranken klokken elleve. Chefen ville få et føl hvis hun så ham i den tilstand, eller i hvert fald bemærke det og bringe det op næste gang hun skulle bruge en klemme på ham. Han var faldet i aftenen før. Ikke meget; tre julebryg og to toddies, men nok til at han langtfra var frisk nu. Det havde været hyggeligt med benene oppe og et par klassiske film i fjernsynet, men selvfølgelig ville han blive straffet for at have det lidt rart. Det burde han havde vidst på forhånd.

I går, da han gik hjem, havde Henry Olsen bare været endnu en rutinesag som han og kollegerne skiftevis havde udskudt og tørret af på hinanden. Olsen var en eller anden særling ude på Bakken, hvis lejlighed var begyndt at lugte. Ingen havde set ham i månedsvis, ingen familie eller venner var at finde. Så de havde syltet sagen lidt, for selvfølgelig var det ubehageligt at skulle ud til sådan en lejlighed. De spøgte altid med, at borgeren nok havde vundet i lotteriet og var flyttet til Thailand eller Gran Canaria. Men sådan var det aldrig. Og så havde det vist sig, at et eller andet kvindemenneske i opgangen havde en svigerinde, der arbejdede på avisen. Det vil sige, det havde hun ringet til chefen og sagt, og chefen havde taget det for gode varer. Ergo skulle der ske noget *nu*, før Odslev Socialforvaltning kom til at tage sig ualmindeligt skidt ud. Det var derfor, han var blevet vækket af telefonen klokken lidt over seks i stedet for vækkeuret lidt over ni.

Mens han havde siddet på trappen og ventet på låsesmeden havde Søren skimmet sagsmappen igennem. Det var den samme gamle historie, men af en eller anden grund blev den aldrig mindre nedtrykkende. På mærkaten stod der OLSEN, HENRY;07031943-**** og indeni var der de sædvanlige bilag fra anskaffelsen af tandproteser, medicin, og til stadighed stærkere briller samt en intern notits om en dum episode mellem ham og en sagsbehandler omkring jul 1997, hvor han åbenbart lige var blevet fyret fra noget vikararbejde. Til sidst lå et forstemmende lille stykke prosa: "Ingen pårørende".

Låsesmeden rømmede sig, så Søren blev revet ud af sine tanker og kom tilbage til situationen, tilbage foran den lugtende dør. "Undskyld", sagde han og rystede hurtigt et par gange på hovedet. "Jeg er lidt træt". Låsesme-

den smilede til ham og rakte ham regningen til underskrivelse. “Det skal du ikke tænke på”, sagde han og klappede ham kammeratligt på armen. “Vi har allesammen været der”. Så var han væk. Stanken var stærkere nu hvor døren var blevet åbnet, så Søren holdt sig for næsen da han gik ind.

#

Ingen i køkkenet, men til gengæld en åben mælkekarton på det lille spisebord og noget der vist engang havde været biksemad på komfuret. Måske var det bare det, der stank, tænkte han; man har vel lov at være optimistisk? Stuen var også tom, og det samme var soveværelset. Det hele rodede lidt, men det var tomt. Kun badeværelset tilbage nu. Altid de skide badeværelser, altid det værste. Han talte ned fra fem mens han overtalte sin rystende hånd til at trykke håndtaget ned og skubbe døren op. Der var noget, der gik imod. Han så ned, svimmel af nerver og af at indånde den døde luft. Det var et håndklæde, der var gået i klemme under døren. Derudover var der ikke noget på badeværelset.

Søren lænede sig op ad væggen et par minutter inden han gik en runde mere for at være helt sikker. Denne gang kikkede han også under sengen og i skabene, men stadig ingen Henry Olsen. Han kunne lige så godt åbne et par vinduer og se, om der lå noget fremme der kunne hjælpe ham videre.

Der var noget mærkeligt ved lejligheden, bemærkede han snart. Den rodede ikke voldsomt, mere på den måde som et sted roder når det samme menneske har boet der i meget lang tid, under andre omstændigheder ville det nærmest være hyggeligt. Men der var også noget, der talte imod dette afslappede rod, som skabte et indtryk af at beboeren - meget mod sin natur - havde søgt at gøre lidt klar til, at der skulle komme fremmede ind og rydde stedet til en ny indflytter. I den lille entré stod tre-fire blå ringbind i en papkasse hvor der var skrevet MAKULERES med en sprittusch på siden. Køkkenet var - bortset fra den førnævnte mælk og stegepande - relativt ryddeligt. Der var ingen letfordærvelig mad i køleskabet, kun et par dåser konserves og nogle omhyggeligt lukkede plasticbøtter, som Søren slet ikke ville røre ved. De strategisk placerede askebægre holdt kun tre-fire skodder hver, som var de blevet tømt dagligt. Mærkeligt. Lidt charmerende, men afgjort mærkeligt.

Søren så på sit ur. For helvede, den var kun tyve over syv. Ikke på vilkår han tog på kontoret nu, og han gad heller ikke hjem lige med det samme. Han besluttede sig for at det var en god idé at sætte sig ved spisebordet og planlægge næste skridt.

Da han lagde underarmen på bordet, bemærkede han en firkantet form under dugen. Han rynkede brynene og løftede forsigtigt stoffet til side. Nedenunder lå en bog. Det var ikke en af den slags bøger man køber i butikkerne, den her var håndlavet. Omslaget var af krydsfinér der var lakeret mange gange og siderne var næsten lige store men tydeligvis klippet til med en saks. Foran på krydsfinéren var der skrevet, ad flere gange og med stor omhu:

HENRYS UTROLIGE FLUGT

Han krøllede dugen sammen og smed den over på sofaen, så der blev bedre plads, og slog bogen op. En tegneserie! Eller egentlig snarere noget, der lignede et af disse illustrerede manuskripter fra middelalderen, meget livligt farvelagt og med tegninger i den lidt skingre men ofte gribende stil man kun finder hos helt igennem selvlærte kunstnere. "Her er Henry", stod der under første billede, som fyldte hele den side der kom efter titelbladet. Ovenover var der, hvad der nødvendigvis må kaldes en tændstikmand. Søren bladrede nysgerrigt videre. "Henry er ked af det" var teksten på næste billede, og nu var billedet blevet en anelse mere detaljeret. Ikke meget, men nu var der øjne der ikke bare var prikker og hår der ikke bare stod op i vejret. På side tre var der kommet lidt mere styr kroppen og hovedets form, og man havde forsøgt at tegne et par sko til manden. "Fordi han er helt alene", var teksten.

Søren gik ud på altanen. Han kunne faktisk skimte sin arbejdsplads gennem disen, nede på den anden side af vandforsyningen. Heldigvis var det ikke chefen, der tog telefonen da han meldte sig syg resten af dagen. "Migræne", sagde han. Det var ikke helt løgn.

#

Bogen skvulpede rundt nede på bilgulvet, da han kørte hjem. Heldigvis havde han været forudseende og isoleret den med et par rene pudevår fra

klædeskabet. Han havde aldrig stjålet fra en arbejdsplads og havde ikke tænkt sig at begynde nu, men den bog var så usædvanlig, at han var nødt til at læse noget mere af den inden den røg på forbrændingen.

Da han kørte op ad byens anden bakke - opfindsomt kaldt Den Lille Bakke af de lokale - så han kun tre-fire børn på vej til skole og måske to voksne på cykel. For bare ti år siden havde der været flere oppe nu, det var han sikker på. Det var tydeligt at kvarteret var for nedadgående, stille og roligt. I hans egen opgang var han vist den eneste med et fast arbejde, i hvert fald noget der var lovligt. Selvfølgelig flytter ordentlige mennesker ikke ind sådan et sted hvis de kan undgå det, og hvis de ikke kan er de der kun et par måneder. Så kommer der sandsynligvis noget endnu værre pak, end dem der boede der før og sådan går det stille og roligt ad helvede til uden at man egentlig lægger mærke til det - med mindre man er opmærksom, som han var i dag.

Sørens egen lejlighed var nu hyggelig nok. Ikke prangende, bevares, men tilstrækkeligt til en enkelt mand. Da han skubbede døren op satte der sig som sædvanlig en kondisko fast under den. Han bandede, da han fjernede den, mens han nænsomt holdt bogen ind mod kroppen. Så snart han var inde, satte han en kande kaffe over og ryddede sit sofabord mens den bryggede færdig. Nu skulle der læses.

#

“Henry vil ikke være her mere”. “Heldigvis har han en plan”. Aldrig mere en en enkelt sætning på hver side, og sætningen var aldrig længere end fem-seks ord. Men som bogen skred frem, blev sætningerne mere raffinerede i takt med at tegningerne blev det. Hele værket bar præg af, at manden bag var til at starte med havde været usikker, sandsynligvis fordi han aldrig blevet opfordret til at udtrykke sig. De første metaforer, der kom omkring et par hundrede sider inde i bogen, var lige så ubehjælpsomme som de første tegninger havde været. Men støt og roligt blev det mere og mere virkeligt og sammenhængende, det begyndte at ånde. Søren holdt bogen ud foran sig. Papiret var gulnet og ryggen var blevet repareret. Hvor længe havde Henry mon arbejdet på den? Tyve-tredive år? Han burde vise den sandsynligvis afdøde Henry Olsen respekt nok til at læse

bogen ordentligt. Heldigvis var det fredag, og han havde ikke noget på programmet i weekenden.

Lørdag morgen rullede Søren gardinerne for, da sollyset irriterede ham. Han trængte efterhånden til at blive barberet, men valgte at nøjes med at pjaske lidt vand i hovedet og lave noget mere kaffe. Han var egentlig overhovedet ikke træt.

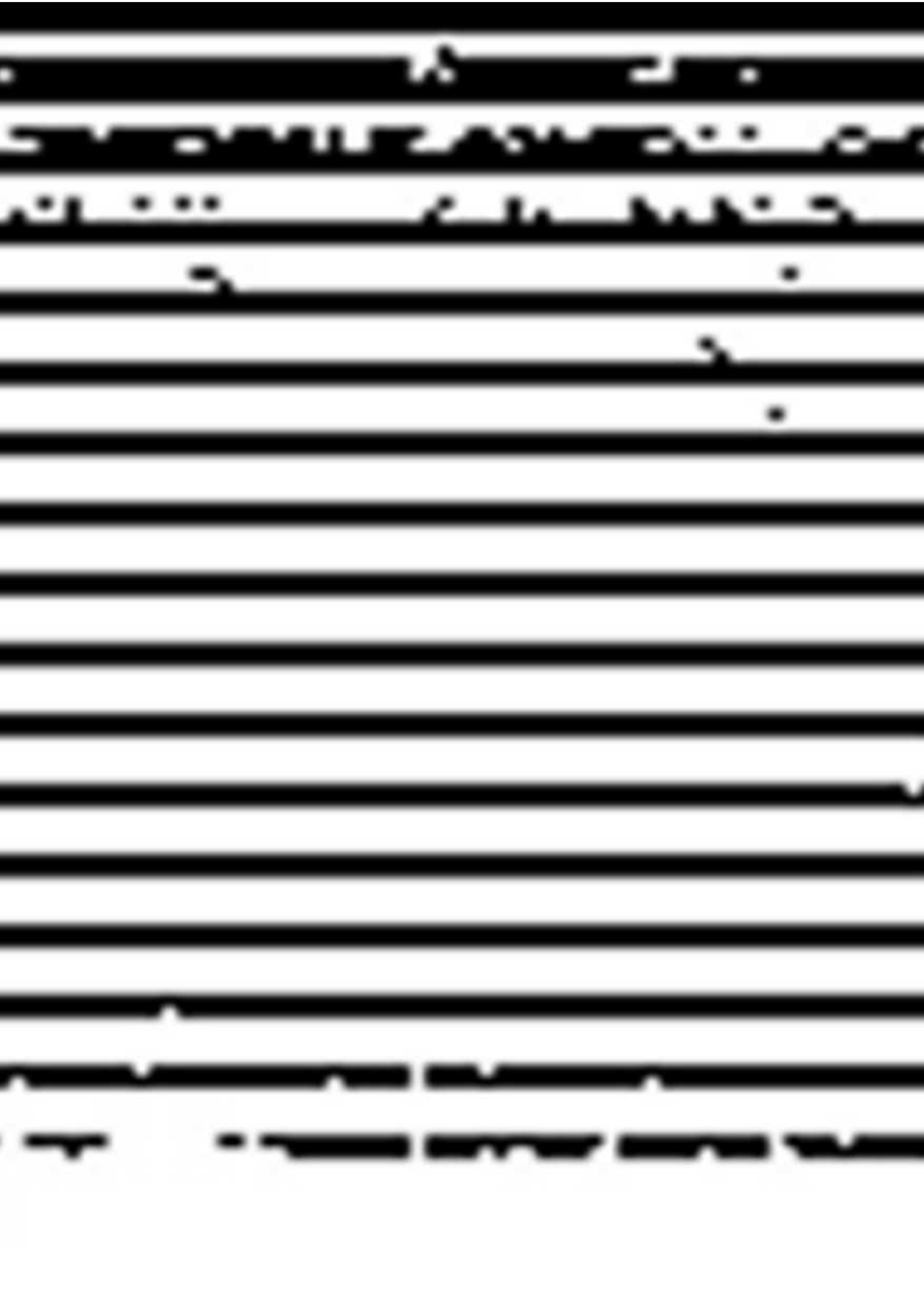
På vej tilbage til sofaen kom han til at kaste et blik på væggen. Sikke nogen dumme fotos at have hængende, han snakkede jo stort set ikke med nogen af de mennesker mere. Hans omgangskreds var stille og roligt skrumpet mere og mere ind gennem de sidste år. Det var som bondemandens mark, hvor der i midten er et eller andet danefæ, han ikke må pløje henover. Men for hver gang han pløjer, ryger der lidt af kanten, og efter en årrække er det væk. Så kan det godt være, at bonden har dårlig samvittighed og er ked af det, men det er der ikke så meget at gøre ved.

#

Han var næsten halvvejs. Nu stod Henry foran ham på hver side, ikke bare som en form for skitse men som en tegning der hele tiden blev mere og mere detaljeret og livagtig. Han var egentlig en ret flot fyr på den der almindelige måde, omtrent af samme kropsbygning som ham selv, omend lidt slankere. Især øjnene var efterhånden blevet godt tegnet, det var næsten som om de kiggede tilbage på én når man så på dem. Tekstsiden havde nærmest berettet ham alt der var at vide om Henry, i starten på en lidt klynkende og sølle måde, men langsomt mere klar og stringent, samtidig med at ordforrådet blev udbygget. Der var også gradvist kommet andre personer med nu, venner til Henry. De besøgte hinanden og lavede ting sammen, og altsammen blev det sirligt skildret i ord og billeder. Der lå usigelige mængder af kærlighed og dedikation i udarbejdelsen af den bog, men hvad var formålet? At Henry på et tidspunkt havde følt sig definitivt lukket ude af den almindelige verden var åbenlyst, men hvorfor lave det om til en gigantisk billedbog? Hvorfor ikke enten prøve at bryde mønstret eller gøre som de fleste og tavst affinde sig med det?

Lørdag aften var Søren begyndt at blive sulten og besluttede sig for at lægge bogen fra sig mens han ringede efter en pizza. Men hans hænder blev ved med at bladre lige så roligt, og hans øjne blev ved med at se billederne

og læse teksten. Et øjeblik var han lidt skræmt, men han tænkte knap over det. Det var jo en rigtig god historie.
“Henry er ikke alene mere”
“Henry bor ikke i denne verden mere”
“Han bor nemlig inde i en bog”.

KONSTRUKTIONER

En november, sidst på eftermiddagen. Et tog nærmer sig Mørkøbing station.

“Undskyld, men jeg bliver nødt til at bede dig vise billet.”

Frederik så op fra sin bærbare computer. Konduktøren, der havde forstyrret ham, var en lille, overskægsbærende mand på omkring halvtreds og i mørkeblå uniform. Det var simpelthen så typisk, tænkte Frederik: nogle mennesker kan ikke få en uniform på uden at skulle hævde sig. Det var det samme med den lille lort der havde fået ham til at blæse i ballon for en måneds tid siden, det var den kællings skyld at han nu var henvist til den offentlige transport. De fornemmer at de har at gøre med en person de aldrig ville kunne hamle op med intellektuelt og så tyr de til magtanvendelse for at gøre gengæld for de ting, de normalt skal finde sig i. Frederik førte med en træt bevægelse sin hånd ned i bukselommen efter klippekortet.

“Du mangler en zone. Jeg bliver nødt til at give dig en afgift. Sammen med den får du en klagevejledning, og et telefonnummer du kan ringe på hvis du har spørgsmål.”

Svinet fandt tilsyneladende en eller anden form for glæde i at optræde afmålt og professionelt. Frederik overvejede at sætte ham på plads, han havde før vist skrankepaver, hvor skabet skulle stå. Det handlede om at have de rigtige værktøjer til at dreje situationen, så behøvede man blot tre-fire sætninger fra modparten og man havde spottet hans eller hendes svage sider. Så skulle der ellers bare tilføjes klynk, trusler eller løgn nok, og så havde man overtaget. Og helt ærligt, det kunne ikke være rigtigt at en mand med tolv års uddannelse, heraf fem år på universitetet, skulle lade sig ydmyge af en sådan en emsig lille paragrafrytter over en eller anden antikveret regel - der måtte være en vis orden i tilværelsen. Men Frederik havde et vigtigt møde at skulle nå, og derfor bed han indtil videre afgiften i sig. Mon ikke hans brevpapir kunne løse problemet? Ellers måtte firmaet tage den på sig, de skulle alligevel lære ikke at være smålige.

#

En halv time efter stod han af bussen ved Arkholm. Han bemærkede at der var en god bakke op til den gule murstensbygning, måske skulle han nævne det for Ole når han skulle over til ham og Linda i weekenden og spise middag? De havde jo snakket om en halvmarathon i Stockholm til foråret, og det var på tide at skrue op for træningen. I øvrigt skulle han

huske at købe vin, det var jo en tradition at overraske værten med en ny og eksotisk drue. De havde så mange sjove traditioner, de tre.

Han blev afbrudt i sine tanker af forstander Jensen, der var kommet ud af kontorbygningen og i småløb havde krydset støvregnen, der faldt blidt over den grusbelagte gårdsplads.

“Frederik, det er godt du kommer. Vi aner ikke, hvad vi skal stille op. Vil du komme med ind på mit kontor med det samme?”

#

Jensen lukkede forpustet laminatdøren bag dem. Frederik bemærkede, at han havde taget på i løbet af vinteren. Jensen drejede hastigt persiennerne for mens han stirrede ud mod græsplænen og gjorde tegn til Frederik om at sætte sig. Var forstanderen ved at blive lidt paranoid?

“Det er den her dreng, Frederik. Vi kan ikke greje ham. Vi har fået to mand sygemeldt på grund af ham. Han er… ond.”

Frederik undertrykte en latter mens han pudsede sine styrkeløse briller.

“Lars, for fanden. Vi ved begge to, at ingen mennesker er onde. Der er impulser, der kan få et forkert afløb, og der er af og til en fysiologisk afvigelse fra normen der kan få individet til at opføre sig nok så uhensigtsmæssigt - men selv du ved, at fænomener som “ondskab” hører til i den folkelige overtro.”

Jensen gned sig i panden. Hans måne var ikke længere til at skjule, og det var så kikset at han ikke bare ragede håret af som Frederik og Ole havde gjort. Måske var tiden ved at være moden til, at Arkholm fik ny forstander?

“Det har jeg også altid ment, at ondskab er en sproglig konstruktion, men ham her er noget andet. Vi er bange for ham. Andreas, hedder drengen”.

Jensen satte sig tungt ned i sin kontorstol.

“Det startede med, at skolen ikke ville have ham. De andre børn græd når de skulle lave noget med ham. Ingen kunne finde ud af hvorfor, så vi fik lavet et arrangement hvor han blev undervist hjemme - forældrene er tilsyneladende helt normale. Jeg sendte så en mand ud for at følge op da ordningen havde været oppe at køre et par uger. Han kom tilbage, fuldstændig kridhvid. Han ville ikke sige, hvad der var sket. Vi var nødt til

at sende ham hjem. Det er en måned siden. Derefter fik jeg fat i Anton Lafleur fra hovedstadens børneafdeling, den mest hårdføre mand i faget. Ham kender du vist?"

Frederik kendte udmærket Lafleur. De havde studeret sammen, faktisk havde de samarbejdet om at udvikle den form for terapi som de nu begge brugte i deres arbejde, dog under hver sit navn: eventterapi og actionbehandling. De havde delt markedet nogenlunde, men Frederik kunne egentlig godt leve uden konkurrencen og så spændt over på forstanderen.

"Anton tog derud ugen efter. Han kom også tilbage helt ude af sig selv. Vi kører i øjeblikket en sag med hovedstadens kontor om hvem der skal betale hans løn mens han er syg. Både Anton og vores egen mand har været sengeliggende siden de har mødt Andreas, siger deres koner. De ligger bare hen og vil knap nok spise. De nægter endda at lade sig afhøre af politiet."

Det var en god baggrund at brillere på, tænkte Frederik. Fagbladet havde kørt et par artikler om ham og hans arbejde. Journalisten havde foreslået at kalde dem "Børnenes Ven" og dette tilnavn var så småt ved at blive en del af branchens kollektive bevidsthed. *Børnenes Ven tager over efter Lafleur og løser tilsyneladende umulig sag.* Den overskrift kunne han godt leve med. Han tog sine briller på igen, lagde ansigtet i alvorlige folder og så over på den halvgamle mand.

"Hvad er adressen?"

#

Gården lå et femten-tyve kilometer derfra, på vej mod Odslev. Den var et arketypisk helt ned til vejrhanen og tilsyneladende moderniseret i firserne, med to længer og en stor lade. Det var næsten holdt med at regne nu, men himlen var stadig tung og grå. Frederik ringede på dørklokken. Et halvt minuts tid efter blev den åbnet af en tyk rødhåret dreng i shorts og stribet trøje. Frederik rakte hånden ud til goddag og drengen tog genert imod den.

"Hej, er det dig der er Andreas?"

Drengen nikkede.

"Kom indenfor."

De satte sig i stuen. Frederik bemærkede at han kunne høre det store ur tikke, han havde glemt hvor stille eftermiddagene kan være ude på landet.

Han gav sig til roligt at forklare Andreas hvorfor kommunen havde sendt ham. Imens så drengen ned på gulvtæppet og svarede så kort som muligt på spørgsmålene. Frederik fik at vide, at drengens forældre var på arbejde en times tid endnu, og at han godt forstod hvorfor der var kommet en mand der skulle hjælpe ham så han kunne komme tilbage i skolen. Det gik som det skulle, tænkte Frederik. Han fortalte så Andreas, at de var nødt til at have en meget vigtig snak når forældrene kom hjem. Andreas nikkede igen.

"Men først synes jeg vi skal lege, Andreas. Hvad har du lyst til at lege?"

For første gang smilede drengen.

"Gemme."

Gemme. Perfekt. Det kunne tolkes på lige præcis den måde, der ville vise sig mest passende: *Andreas vil gemme sig - Andreas gemmer på noget - Andreas har ikke noget at skjule.* Alt er italesættelse, og nogle gange har man lov at være heldig.

#

De aftalte, at Frederik skulle tælle til hundrede mens Andreas gemte sig et sted på gården. Da han havde talt til tyve, åbnede Frederik øjet på klem og konstaterede, at drengen ikke var i stuen. Han brugte et par minutter på diskret at kigge i skuffer og reoler inden han gik udenfor. Der var nogen af hans kolleger, der havde en forstokket og dogmatisk fortolkning af reglerne, men ikke Frederik. Han var klog nok til ikke at diskutere det med dem. Sidste gang, han havde prøvet at forklare en fundamentalist hvordan virkeligheden hænger sammen, havde det kostet hans ægteskab. Hun burde have gjort ham opmærksom på, at hun tog troskabsløftet meget bogstaveligt *før* vielsen, så havde de ikke havde spildt deres tid. Dumme kælling, dyrt var det også.

Det var begyndt at regne igen, denne gang rigtigt. Frederik tænkte på sit tøj. Han var ligeglad med blazeren men ret stolt af de røde tennissko fra Napoli. Firmaet kom til at erstatte dem hvis de blev ødelagt af regnen. Måske havde ungen gemt sig i laden? Han besluttede sig for at starte med at lede der, så kom han da i det mindste i tørvejr.

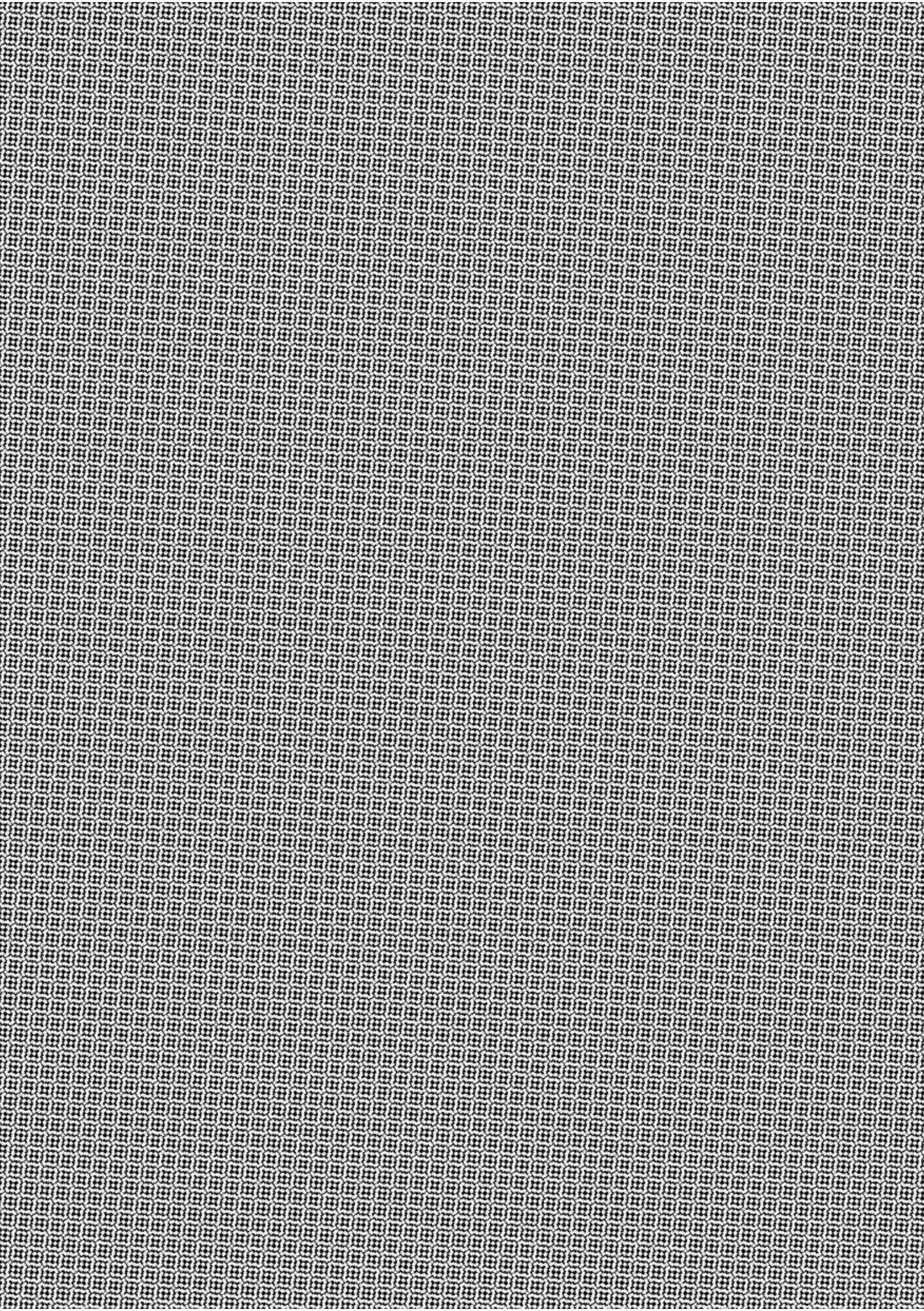
"Andreas, min ven, er det her du gemmer dig?"

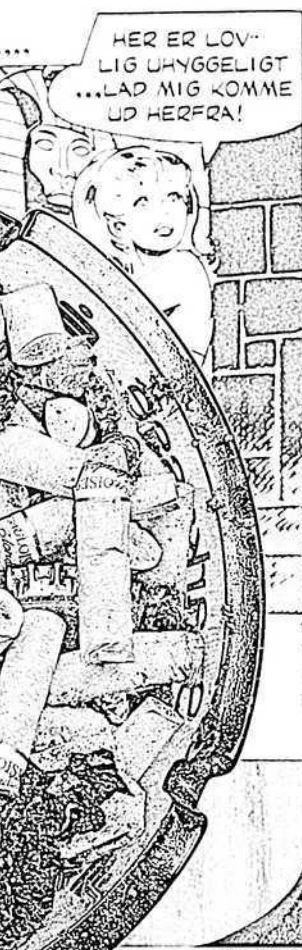
#

Da Frederik var nået et par skridt ind i laden, lukkedes porten bag ham. I det sidste lys fra gården bemærkede han en slags snoretræk med lodder der hang ned fra loftet og tilsyneladende var det, som fik dette til at ske. Han var et øjeblik nervøs men tog sig så sammen og gik fremad.

“Det var et flot trick, min ven! Hvor mon du gemmer dig?”

I det samme gav jorden under efter ham. Han kunne skimte, at han var faldet ned igennem noget pap og nu stod til livet i en våd, tung masse. Var det mudder? Cement? Kunne en tyk lille dreng virkelig stå bag disse konstruktioner? Frederik nåede ikke længere i sine tanker, for i samme øjeblik hørte han et højt mekanisk brøl bag sig. Han kunne lige akkurat dreje hovedet nok til at se en enorm majetærsker med en grinende rødhåret dreng bag rattet, så blev han blændet af lyset fra majetærskeren.

DEN NÆSTE HISTORIE HANDLER OM EN MAND, SOM HAVDE ALT MEN SAMTIDIG INTET HAVDE. DET VAR EN MAND, SOM GENNEM FLERE ÅRTIER VAR DEN BEDSTE ILLUSTRATOR I MIDTLAND. HAN BRUGTE ALTID DEN SAMME SIGNATUR --

eeg

2. december 1982

> Tegneren Alex Eeg, der signerede med navnet “EEG” blev i går morges fundet død i sit hjem, 52 år gammel. Eeg blev i midten af halvtredserne berømt for sine sirlige science-fiction illustrationer til blandt andet serien Walther i Rummet, og var den første der her til lands bragte denne genre en form for kunstnerisk anerkendelse. Eeg var gift flere gange, men efterlader sig ingen børn. Ved redaktionens slutning var dødsårsagen ukendt.

4. oktober 1957

Alex mødte ind på tegnestuen klokken halv syv. På den måde kunne han få ordnet en del af de ting, der haltede, inden de andre mødte omkring klokken ni. De var for tiden ved at illustrere et par føljetoner der skulle gå i et ugeblad, og han kunne mærke at der ikke var de store ambitioner omkring projektet, nok fordi tekstmaterialet var så dårligt. På trods af det ringe materiale - eller måske egentlig på grund af det - burde produktet blive ekstra godt, syntes han. Han gik de forskellige skitser igennem, og kunne hurtigt se at det ville blive sent inden han var hjemme.

Hvordan kunne nogen være tilfredse med sådan en indsats? Desværre var der ikke tid til at vise assistenterne, hvordan det skulle gøres, det var som om de altid var en halv opgave bagud. De fire mand (og en sekretær) som han havde ansvaret for, var nok de dygtigste i huset, men tidspresset og chefernes fikse idéer gjorde det som regel umuligt at skabe et solidt produkt. Måske hvis man havde sin egen tegnestue?

23. november 1961

Han var ved at være træt af det evindelige brokkeri. Selvfølgelig var han indstillet på at møde sine forpligtelser i ægteskabet, men det var nu eller aldrig hvis tegnestuen skulle komme ordentligt i gang, og det måtte hun forstå. Det ville være utænkeligt at komme krybende tilbage til den gamle virksomhed, sikkert også umuligt. Det var nu, mens han stadig havde vind

i sejlene fra den Danske Tegnerpris han fik sidste år, at der skulle handles. Hvis han havde forpligtelser i ægteskabet måtte hun også have dem - og lige nu måtte de for hendes vedkommende være at holde mund. Han gik ovenpå og låste ind til arbejdsværelset, det plejede at virke. Det løste selvfølgelig ikke problemerne, men hun forstod at der ikke var noget at diskutere.

Et par timer efter satte han en plade på. Louvin Brothers var perfekt at høre til arbejdet, de ramte den lethed han altid selv var på jagt efter og fik ham til at være mere seriøs. Påfaldende at de bedste - Hank Williams og Ira Louvin - ikke havde halv så meget skoling som ham selv og alligevel altid var bedre. Han var af og til heldig, men der var til dato ikke en eneste tegning han ikke skammede sig over og havde lyst til at futte af. En sagte banken på døren afbrød ham. Irriteret rejste han sig og gik hen og åbnede, konen var åbenbart i humør til at de skulle tale med store bogstaver. Men det var ikke hende, der stod bag døren - der stod faktisk ikke nogen.

14. april 1967

De andre var ved at pakke sammen og gøre klar til at gå på weekend, men Alex følte sig ikke helt klar. Forlaget skulle have materialet sendt ind onsdag, og selvom de nok skulle nå det var produktet ikke blevet så godt som han havde ønsket sig. Hvordan kunne de være tilfredse med det makværk? Hvordan kunne en eller anden banal familiemiddag blive prioriteret højere end de tegninger som tusindvis af mennesker ville se om en uge? Han så sig omkring på det nu tomme kontor og traf en hurtig beslutning…

17. april 1967

Selvfølgelig havde han ikke regnet med en kærlig velkomst, men han syntes alligevel hun tog det for nært. Han havde siddet over de elendige tegninger i tre døgn og havde slet ikke energi til at forsvare sig. Hun nåede at kalde ham både et svin og en drukkenbolt på det halve minut, det tog ham at komme op på arbejdsværelset hvor han smed sig på gulvet med sin jakke over sig. Han satte en plade på og slumrede ret hurtigt hen.

Dagen efter fik den lille husstand besøg af en advokat. Han var selv nede og lukke ham ind, for hans kone var der ikke til at gøre det. Hun var rejst hjem til sine forældre.

4. februar 1969

Hej EEG,

Jeg er en dreng fra Vanløse der gerne vil vide om der snart kommer mere med Walther. Det er meget spændende nu hvor han endelig er kommet til Merkur og rumskibet er gået i stykker om han kan komme hjem igen. Mig og min mor klipper striberne ud af Hjemmet hver uge og sætter dem ind i en bog. Jeg har lavet en tegning af Walther også som du kan se. Til sidst vil jeg gerne høre hvornår du begyndte at tegne og hvordan du er blevet så dygtig.

Hilsen Lars

5. februar 1969

Hej Lars

Mange tak for den fine tegning og dit brev. Du kan desværre ikke regne med at se Walther i nærmeste fremtid. Grunden hertil er kompliceret, men jeg lover at der kommer mere af samme skuffe. For at svare på dit første spørgsmål: jeg har tegnet så længe jeg kan huske. Jeg ved ikke om jeg er dygtig, men jeg håber da nogen kan lide det.

Venligst, EEG

PS: Jeg har lavet en tegning til dig også, den håber jeg du kan bruge.

11.marts 1938

Ved morgenmaden fortalte Alex sin mor og lillebror om drømmen. Han havde fået en magisk blyant, som kunne tegne alting. Alt hvad de manglede og alt hvad de ønskede sig. Hans mor sagde til ham, at han skulle tie stille med det vrøvl, og at far ikke skulle have det at vide. Alex nikkede og spiste sine havregryn op, så rendte han hen på værelset efter sin skoletaske. Da han lagde penalhuset ned i tasken - han havde det næsten altid oppe

om aftenen, så han kunne tegne Jens Lyn af efter avisen - hørte han det banke på døren ind til drengeværelset, men da han åbnede var der ingen på den anden side. Han besluttede sig for ikke at fortælle det til sin mor, hun havde nok at bekymre sig om allerede.

23. juni 1977

Kvisten blev ulideligt varm om sommeren, men der var ikke så meget at stille op. Han sad i sengen med en rejseskrivemaskine og smurte tekst ned. Der var absolut ingen forventning om kvalitet - teksten skulle blot retfærdiggøre tilstedeværelsen af nogle sjofle tegninger han allerede var færdig med - men alligevel prøvede han at gøre det ordentligt. Forlæggeren havde insisteret på at det skulle stå i hans rigtige navn, hæftet skulle hedde "EEGS EROTISKE ESKAPADER" og markedsføres med hans gamle Tegnerpris, mente hun, og han var ikke i position til at forhandle. Det var nu ikke på grund af navnet, at han prøvede at gøre sit bedste. Han vidste, at der var fans derude som kunne kende hans streg og ville blive skuffede uanset hvilken signatur der var sat på. Ikke mange, selvfølgelig, men det gjorde alligevel en forskelfor ham. Bagefter var der en biografplakat til en eller anden frygtelig film der skulle gøres færdig. Han glædede sig til at få det skrummel ud af lejligheden. "Helvedes Køter", hvad var det dog for noget lort?

Alex knappede en øl op og satte den single på, han lige havde fået med posten. Way Down, hed sangen. Elvis Presley. Bestemt ikke et højdepunkt men den var tålelig når den blev spillet højt nok og manden havde sikkert mange gode år i sig endnu.

1. december 1982

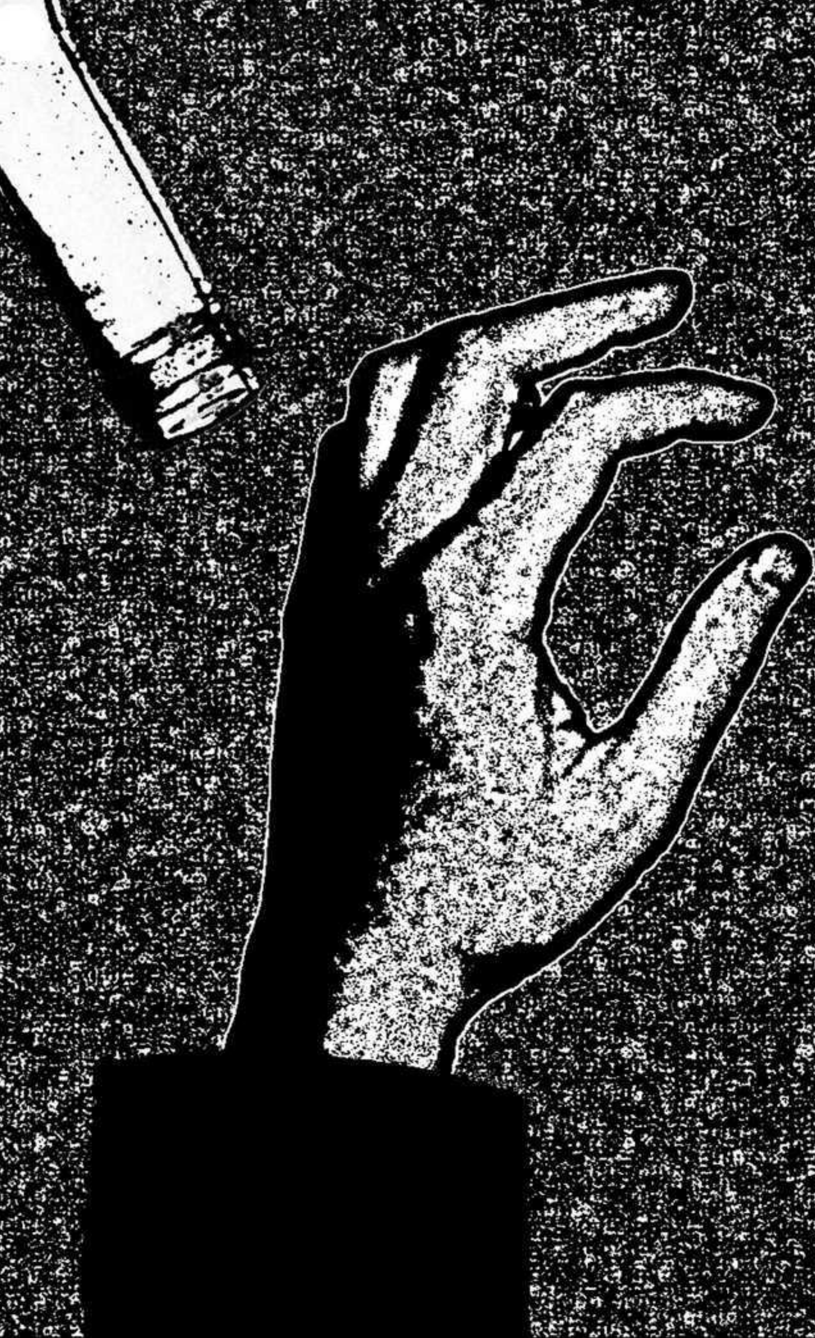
Havde hans hjerne spillet ham et puds? Han var absolut sikker på, at han havde hørt nogen banke, men der var ingen bag døren. Det var tredje gang i denne uge, at det skete.

4. december 1982

Der er stadig en del ubesvarede spørgsmål i forbindelse med tegneren Alex Eegs død. Midtlands Politi oplyser, at de senere i dag vil foretage en obduktion og at de på nuværende tidspunkt ikke forholde sig til, hvorvidt der er tale om en forbrydelse eller om Eeg måske er død på egen hånd.

ASTRONAUTEN

Vi befinder os i en gyde i centrum af Morkobing. Det er en tidlig sondag morgen i midten af januar. Der er ikke mange mennesker på byens tre diskoteker, som alle ligger i den gade, som gyden stoder op til. De folk, som har holdt ud til dette sene tidspunkt, kender alle hinanden. Men ingen af dem kender den mand, som netop nu ligger bevidstlos i gyden.

"Er du faldet ned fra månen? Hvad er dit problem?" Der blev lagt ud med retoriske spørgsmål. Okay. Manden i rendestenen satte sig halvvejs op og tog sig til ribbenene, hvor ham i de grå joggingbukser og de neongrønne kondisko havde sparket let til ham. Inde fra diskoteket lød en sang på gebrokkent engelsk. Noget om... prisen på fisk? Han rystede et par gange på hovedet for at samle sig.

"Jeg har det fint."

Nu sad han op ad den beskidte mur. Gyden var, som alle gyder, et udsat sted i weekenderne, og den ramme lugt rev ham i næseborene. Han hev efter vejret.

"Jeg skal bare sidde lidt."

"Jeg tror bare, du skal hjem nu. Vi gider ikke have dig på langs herude."

"Nej. Eller jo. Jeg skal bare lige have fem minutter."

"Jeg går ind og pisser og køber en øl, og jeg gider ikke se dig her når jeg kommer ud igen. Kan du forstå det?"

Han nikkede, og den anden knipsede sin nu færdige cigaret fra sig inden han hev op i sine bukser og forlod gyden. Den siddende havde nu genvundet sine sansers brug og kom vaklende på benene mens han støttede sig til muren. Han stod nu alene og så ned ad Mørkøbings gå-i-byen-gade, Midtergade.

Inde på Kachotten kunne man få fadøl til en tyver, og på Chimpansen var der ti jordbærshots for hundrede kroner. Mellem de to beværtninger lå en lille bod, hvor man kunne få en pizza-slice til 25. Lidt længere oppe, på Paradize, var der et øl-klippekort til små penge. Men X-420 havde hverken brug for sød, fortyndet likør eller nogen af de andre ting, Midtergade kunne tilbyde.

#

For en uge siden havde han og specialisterne gennemgået ethvert tænkeligt scenario: en park, en storby, en jungle, en ødemark. Han havde lært alle Jordens sprog og enhver tænkelig variant. Han havde terpet forskellen på en knytnæves symbolik i Vesteuropa og i Mellemøsten. Selvfølgelig - *selvfølgelig* - kunne han klare sig igennem Midtergade, det skulle han. Han skulle blot finde en intelligent person, der kunne hjælpe ham videre.

X-420 rettede på sit tøj. Bukserne var blevet lidt våde af at ligge i gyden, men ellers var den sorte habit nogenlunde ren. Han overvejede, at det mørkeblå slips med de bittesmå hvide prikker måske kunne virke lidt for moderne og derfor stødende på Mørkøbings indbyggere, men besluttede sig for at beholde det på. Det var ovenud vigtigt, at han gjorde et korrekt og sobert indtryk.

Døren ind til Kachotten var uden håndtag, så han skubbede den forsigtigt op og gik ind. "Godaften", sagde han til den lavstammede, karseklippede dørmand uden hals. Denne replicerede efter et par sekunder med et afmålt nik. X-420 smilede: kommunikationen gik strygende. Da han var kommet indenfor, så han sig omkring efter den lidt uvenlige mand fra før, men han var heldigvis ikke at få øje på. X-420 rekognoscerende nu i lokalet. Ved bordene sad der næsten udelukkende unge mænd, kun tre meget unge piger i farvestrålende tøj kunne han få øje på. På dansegulvet, som stort set var tomt, var der et par piger mere, de stod og vuggede overfor hinanden i takt med musikken. I baren sad Kachottens sidste pige. Hun bar sorte stiletter og en stram trøje som kun dækkede hendes krop til lige over navlen, hvorfra en ædelsten glimtede. Ved siden af hende sad en meget bred mand i en lige så stram trøje, fra hans hals blinkede to store guldkæder. Parret havde skænket en lyseblå væske fra en plastickande op i deres glas.

#

Antropologistudierne havde forberedt X-420 på, at visse jordiske samfund stadig var indrettet således at den stærkeste han bestemte over de andre, og at denne Han typisk demonstrerede sin magt ved at vise sin hun frem og fysisk afstraffe enhver, der henvendte sig til hende. Det var i disse primitive samfund denne Han, man skulle oprettte kontakt til.

X-420 besluttede sig for at gennemgå den vedtagne appel en sidste gang, det ville være utilgiveligt om det ikke lykkedes ham at blive ført til landets øverste leder. Han lukkede øjnene og gennemgik talen:

"Goddag. Mit ærinde er yderst presserende, og jeg håber, at De vil have den elskværdighed at lade mig at præsentere det. Jeg kommer fra en fjern planet ikke ulig Deres egen, som jeg i øvrigt gerne vil have lov at bemærke, at jeg finder meget smuk. Jeg har rejst i hvad der for Dem ville være to

hundrede år for at komme hertil. Min egen planet er døende, og jeg håber vi kan udveksle viden. Ser De, den for atmosfæren afgørende gas som kaldes argon er vor planet kommet i voldsomt underskud af. Vi vil gerne have lov at forære Dem vor teknologi, hvis blot vi får lov at opstille videnskabeligt måleudstyr her på Jorden. Det drejer sig om tre antenner, der sagtens kan stå i Atlanterhavet og som ikke vil være til nogen gene. Jeg håber, at De nu vil føre mig til den eller de personer, der har beføjelser til at godkende dette byggeri."

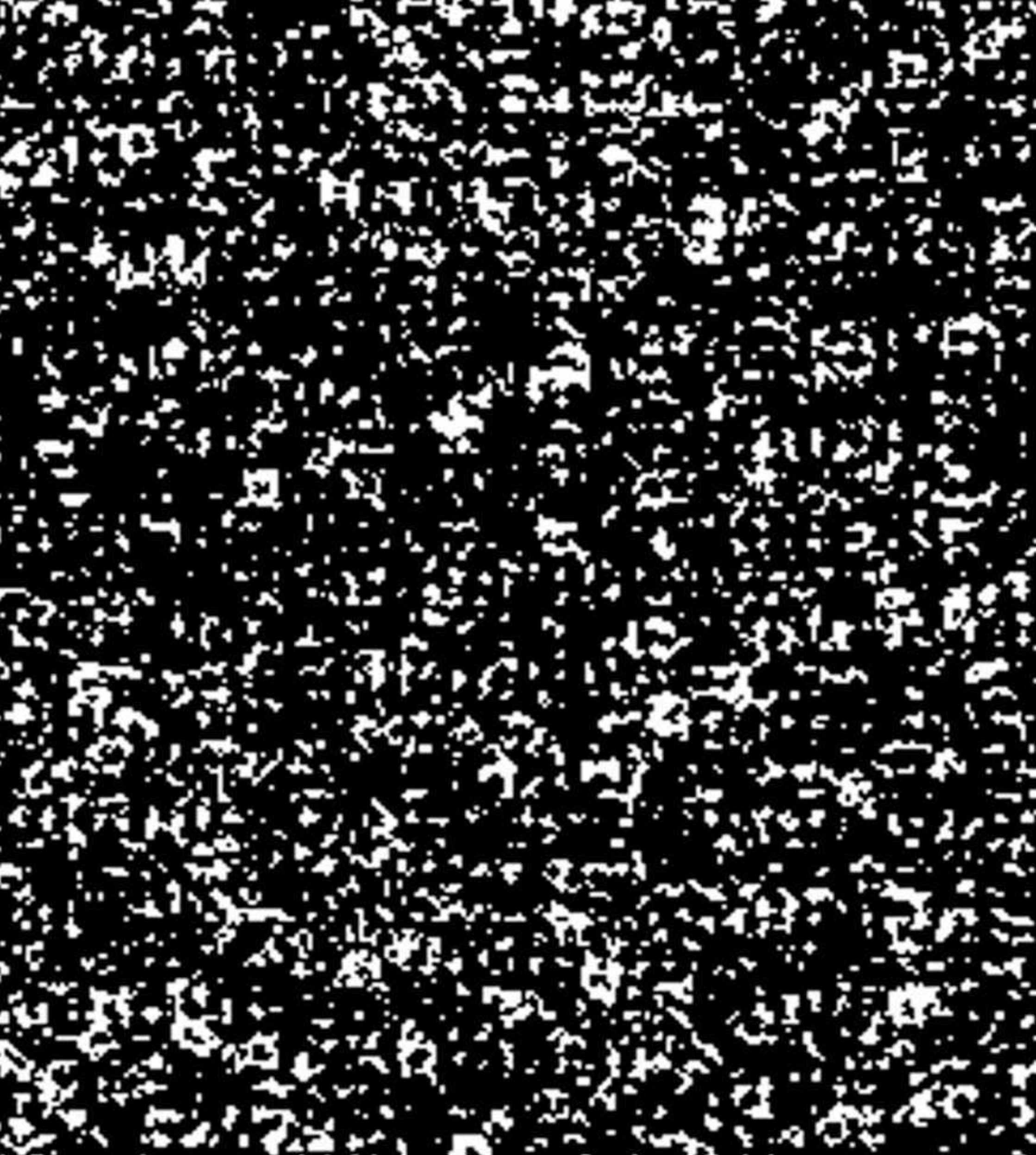
Det burde ikke kunne gå galt. Han rømmede sig og prikkede forsigt den brede mand på skulderen. Denne vendte sig om, så op og ned ad X-420 og sagde så:

"Hvad sker der lige for dig?"

"Goddag. Mit ærinde er yderst -"

"Hvad laver du, mand? Du er pænt grim."

X-420 havde ikke forberedt sig på denne udvikling. Pænt grim, hvad skulle det sige? Man kunne være pæn og man kunne være grim, men hvordan kunne man være begge ting samtidigt? Den store mand stillede sit glas og rejste sig. "Kom lige med udenfor, jeg vil snakke med dig". X-420 smilede. Det var lykkedes ham at etablere kontakt, selvom det et øjeblik havde set skidt ud. Missionen skulle nok blive en succes.

På en fjern planet i et solsystem langt fra vores er en nervøs ingeniør ved at lave fejlsøgning på nogle måleinstrumenter. Han har netop mistet kontakten til sit folks dygtigste astronaut, som man har sendt ud på en for planetens overlevelse afgørende opgave. Ingeniørens fingre løber febrilsk over de forskellige elektroniske komponenter og et øjeblik ser han op mod den grågrønne himmel. Det kan ikke passe. Jorden er en intelligent planet.

Farvel

Den sidste historie i vores samling starter i en lille, beskeden lejlighed i en mellemstor by. En mand omkring de tredive sidder ved et bord og en noget yngre kvinde løber frem og tilbage mens hun gestikulerer ad ham.

Dårlig kaffe. Hun er meget ked af det. Hun råber af ham mens han tager en slurk mere. Han ved ikke, hvad han skal gøre af sig selv. Nu græder hun. Hun vil vide, om han er ligeglad, om det overhovedet betyder noget for ham. Han svarer ikke. Kaffen er halvkold og med rørsukker i, han hader det. Nu rejser han sig og tager sit overtøj. Jo, selvfølgelig er han ked af det, men hun er meget oprevet lige nu. Det er nok bedst, hvis de venter lidt med at snakke. Jo, selvfølgelig er de stadig venner.

Himlen er grå og det blæser. Det har været elendigt vejr hele weekenden, godt de ikke kom af sted. Hans hoved føles meget let af en eller anden grund, tomt.

Inde i byen er der ingen mennesker, heldigvis. Men selvom den er tom, trækker byen alligevel vejret, altid. På hvert gadehjørne hilser den ham med dårlige minder, traumer, knuste drømme…

Det ender altid med, at der er nogen der græder. Sidste gang var det ham, denne gang var det ikke. Men det går altid galt, altid.

Man leder efter en person, der kan sikre én en let og hurtig hævn over tilværelsen. Man tror, at en eller anden kan hjælpe én af med at være sig

selv. Men for meget har brændt sig fast, og man kan ikke slippe ud af det liv, der knuger sig til én, ubønhørligt.

Han er ikke vred og han er heller ikke ked af det. Hun var sød nok, men hendes projekt havde været dødsdømt fra starten af og lige nu bebrejder han mest sig selv for ikke at have sagt fra noget før.

Da han kommer hjem, sætter han sig med hovedet i hænderne, træt. Det er den her elendige by der har gjort det umuligt at tro på noget.